
MÉG CSAK 70 ÉVES LENNE TOGOBICKIJ VIKTOR

Togobickij Viktor (*Виктор Тогобичкиѳ*)

(Kupino, Szovjetunió, 1952. május 3. – Budapest, 1999. március 13.) orosz származású magyar Erkel Ferenc-díjas zeneszerző.

I.

[Togobickij Viktor emlékkoncert – Viktor Togobitsky Anniversary Concert – Full concert, pro quality \(1:45:39\)](#)

Hollós Máté emlékezése

[17:20](#) – Gyermekefüzet, válogatás – Children’s Pamphlet [25:59](#) – 8 Hegedűduó – 8 Violin Duets [40:30](#) – Scherzo harsonára és zongorára – Scherzo for Trombone and Piano [49:25](#) – Trió hegedűre, csellóra és zongorára – Trio for Violin, Cello and Piano [1:09:15](#) – Poéma két trombitára, kürtre és harsonára - Poem for 2 Trumpets, Horn and Trombone [1:18:34](#) – Adagio kürtre és vonósnégyesre - Adagio for Horn and String Quartet [1:25:33](#) – Rézfúvós Kvintett – Közreműködik: Megyeri Krisztina (zongora), Borsos Kata, G. Horváth László (hegedű), Farkas István Péter (harsona), Kónya Attila (cselló), Keszthelyi Bálint (trombita), Nagy Csaba (trombita), Benyus János (kürt), Farkas István Péter (harsona), ifj. Bazsika József (tuba) – Szőke Zoltán (kürt), Quartetto Speranza (Horváth Ágnes – brácsa, G. Horváth László – hegedű, Szabó Tamás – hegedű, Hány Péter – cselló)

(Budapest, Nádor Terem, 2019.03.03.)

II.

ÉLETE

Középiskolába a novoszibirszki zeneművészeti szakközépiskolába járt, de már kilencéves korától zenét tanult. A leningrádi Rimszkij-Korszakov Zeneakadémián zeneszerzőként kitüntetéssel diplomázott. Diplomamunkája részeként Ady Endre egyes verseire dalokat írt. Erőteljesen hatott rá Sosztakovics művészete.

Feleségül vette Frideczky Katalin zongoraművész-tanárt, e házasság révén települt Magyarországra 1977-ben.

Togobickij Viktor és Frideczky Katalin

[Frideczky Katalin: Emlékezés egy zeneszerzőre \(Togobickij Viktor, 1952-1999\)](#)

(Parlando 2013/5.)

Nyelvi lektorként évekig dolgozott a Corvina Könyvkiadónál, és zenei tárgyú munkákat fordított magyarról oroszra. Tanított a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában és a Zeneakadémián is. Belépett a F fiatal Zeneszerzők Csoportjába és a Magyar Zeneszerzők Egyesületébe is. 1998-ban Erkel Ferenc-díjat kapott.

Művei elsősorban kamarazenei művek. Eredeti stílusú zeneszerzőként hozzájárult a modern magyar komolyzenéhez. Darabjait időről időre ma is előadják.

II.

HOLLÓS MÁTÉ¹

AZ ÉLETMŰ FELE

Zeneszerzőportrék beszélgetésekben

Togobickij Viktor (1997)

- Togobickij Viktor: már a név is elárulja, hogy nem Magyarországon születél. Honnan származol, mikor jöttél ide?

- Nagyon messze születtem, a volt Szovjetunió szibériai területén, Novoszibirszk megyében. 1977. október 5-én érkeztem Magyarországra.

-Tanulmányaidat még Oroszországban végezted. Milyen volt ott a zeneszerzés

¹ Hollós Máté AZ ÉLETMŰ FELE. Zeneszerzőportrék beszélgetésekben

c. könyve az gondozásában jelent meg 1997-ben. (129-132 oldal)

tanítás, miben különbözik az ittenitől?

- A tanítási módszerek országonként különbözőek. Leningrádban, ahol én tanultam, a zeneszerzés tantárgy nem volt annyira összevont. Létezett egyrészt a tiszta zeneszerzés, de mellette külön tárgyként oktattak összhangzattant, ellenponttant, hangszerelést, formai elemzést.

-Tiszta zeneszerzésnek a saját kompozíciót nevezted?

- Igen. A saját darabokat ott el kellett játszani, ami jobban vagy kevésbé jól sikerült, s amivel kapcsolatban a tanár elmondta tanácsait. Ha zeneirodalmi példák kínálóztak, azokat átnéztük. Nagyon sok különböző stílusú zenét hallgattunk az órákon. Nagyon fontos volt a minket körülvevő hangzó világ, a koncerteké. Azok az élmények is alakítják a készülő zeneszerző zenei világát.

- A felsorolt, a zeneszerzés körébe tartozó tantárgyakat különböző tanárok tanították?

- Nagyjából különbözőek. Előfordult, hogy mondjuk partitúraolvasást és hangszerelést azonos tanár tanított.

-Ezek nem zeneszerzők voltak?

-De, zeneszerzők.

-Soha nem mutattátok meg darabjaitokat azoknak, akiknél nem a saját kompozícióval foglalkoztatok?

-De, barátságos, demokratikus légkör volt. Lehetett más zeneszerzés tanárhoz vinni darabot mutatni, nem haragudtak ezért.

-Létezett-e elvárt stílus, amiben komponálnotok kellett, illetve tiltottak-e valamit a növendékeknek?

-A tanárok között voltak különbségek. Például Szlonyimskij másképp tanított, mint Tyiscsenko. Mindenkinek saját ízlése volt. Tiltott területek nem voltak, inkább úgy mondanám, voltak kevésbé kedvelt stílusok. A szeriális zenét nem nagyon szerették. Voltak diákok, akik azt írtak, de az nem volt közkedvelt. Lehet, hogy egyszerűen az orosz mentalitáshoz nem illik igazán.

-S hogyan álltak hozzá az orosz zene hagyományához? Hogyan Stravinskyhez vagy Prokofjevhez - hogy most szándékosan olyanokat említsek, akik nem kizárólag Oroszországban élték életüket?

-A hagyományok nagyon erősek voltak. Öreg professzorom, Oresz Jevlahov sok-

szor mondta: nem szabad elfelejtenünk, hogy olyan kultúrának vagyunk folytatói, amelynek Muszorgszkij vagy Dosztojevszkij is képviselője volt. Nem is kellett mesterségesen nevelniük erre, hiszen abban a hangzó világban éltünk, sok orosz zenét hallotunk. Stravinsky, Prokofjev rendkívül népszerű szerzők voltak. A Kis Operában Stravinsky nagy balettjeit eredeti formában játszották, zenekari műveit rendszeresen előadták. A kisebb műveket ritkábban tűzték műsorra, de órákon azokat is meghallgattuk. Prokofjev mindig rendkívül népszerű volt. Itt, sajnos, kevésbé ismerik szimfóniái, zongoraversenyeit, operáit.

-Említetted, milyen fontos volt a hangzó világ, amiben éltetek. Csakugyan, milyen volt, miből állt?

-Orosz és külföldi klasszikusokból, A klasszikusok közé sorolom a közelmúlt nagymestereit is: Bartókot, Hindemithet, Sosztakovicsot. Modern zenéből kevesebbet játszottak, mint itt, de voltak olyan hangversenyek is. Például Messiaen növendékei szerepeltek nagy szimfonikus rendezvényen - nem voltak nagyon jó szerzők, ezért nem emlékszem élénken. Ives zenéjét is néha-néha játszották azzal foglalkozó úttörő muzsikuskok. Van egy kuriózus emlékem is: kiadtak egy gyűjteményt zongoradarabokból, amelyben egy diákkori kompozícióm is megtalálható olyan szerzők mellett, mint Stockhausen, Cage, Messiaen.

-Ez mind Leningrád, amiről beszélsz, de ezek már csak felső iskolai éveid. Középfokú zenei tanulmányaidat Novoszibirszkben végezted?

- Igen, ott nagyon jó konzi volt.

- Az ottani hangzó világ más volt, mint a leningrádi?

-Szűkebb volt, természetesen, hiszen Novoszibirszk nem akkora kulturális centrum, de azért jó zenei élet folyt, óriási repertoárt játszó operaházzal, kitűnő filharmonikus zenekarral (amely a rádióban is szerepel néha), külföldi vendégkarmesterekkel. Magyar operaénekesek is jártak ott: Bende Zsolt, Réti József.

-Rögtön tanulmányaid befejezése után jöttél Magyarországra?

-Több, mint egy évig kellett várnom, mert nem engedtek ki könnyen a Szovjetunióból. Közben kirúgtak munkahelyemről, bonyolult helyzetbe kerültem.

-Mennyit kérdezhetek arról, hogy miért jöttél ide?

- Amennyit akarsz. Azért jöttem ide, mert megnősültem Leningrádban, és feleségem magyar. Attól kezdve, hogy kiderült, külföldi a feleségem, az út gyakorlatilag bezárult előttem. A Zeneszerzők Szövetségébe ilyen gyanús embert nem vettek föl,

igy - mivel vidéki voltam - nem is kaphattam lakhatási engedélyt Leningrádban. Ha felvettek volna a Szövetségbe, automatikusan lakást is kaphattam volna, hiszen jól voltak ellátva a zeneszerzők. Novoszibirszkbe vissza nem akartam menni, holott hívtak az ottani zeneakadémiára tanítani, de nem volt hozzá kedvem. Egyszer rövid ideig itt jártam Magyarországon, megtetszett, s családommal együtt az ideköltözés mellett döntöttünk.

- Az a zenei élet, amelybe Magyarországon csöppentél, mennyire volt idegen a számodra, s hogyan tudtál benne megmelegedni?

- Nem annyira a zenei élet volt idegen számomra, csak hát tudod, hogy szokott lenni, amikor az ember ismeretlen környezetbe kerül. Aki sokszor volt gyermekkorában külföldön, annak alkalmasint könnyebb, de 25 évesen nehéz megszökni az új környezet benyomásait. Ezek megzavarják az embert, elveszik önbizalmát. Az alkalmazkodás alkati kérdés is - nekem elég hosszú idő alatt sikerült magamhoz térnem. A zenei élet érdekes volt: sokkal több modern zenei koncertet hallottam itt. Leningrádban óriási hangtár volt, de a hangversenyeken kevesebbet játszottak. Szerettem operába járni, amire ma már se idő, se kedvem nincs igazán.

-Hogyan fogadtak itt a kollégák? Emlékszem, a Fiatalkorú Zeneszerzők Csoportjában ismertelek meg, ahová téged fölvettek azok az ifjak, akik akkor tagjai voltak, hiszen tekintve, hogy nem itt jártál főiskolára, nem volt automatikus a tagságod. Bekerültél hát, de ha visszagondolok a „csoportképre”, csendesen, a belső körökön kívülre húzódva látlak, kissé magányosan üldögélve. Mit éltél meg erőteljesebben: a felvételt, a csoporthoz tartozás pozitívumát, vagy e magány negatívumát?

-Talán nem annyira magányosság volt ez, hanem inkább a nyelvtudás hiánya s az abból fakadó némi ijedtség. De amúgyis eléggé zárkózott ember vagyok.

-Kellett-e valamiben zeneileg változnod, vagy észrevetted-e magadon, kompozíciódon, hogy zeneileg megváltoztál a Magyarországra érkezés utáni években a korábbiakhoz képest?

-Biztosan változtam. Minden normális ember, akinek nyitva a füle, aki figyel a külvilágra - ha akarja, ha nem - természetesen némiképp megváltozik, ha más hangzásvilágba kerül. Egy más kultúra csak gazdagíthat valakit.

-Azt hiszem, nem ismerek olyan kompozíciót tőled, amit még otthonról hoztál magaddal. Talán egy zongoraciklus egyes darabjai ilyenek, amit hallottam, de már inkább csak itteni munkásságod nyomán alkothatok képet rólad. Volt-e hajdan olyan oroszos tartalom benned, amelyet mondjuk Stravinskynél könnyen kimutathatunk, s

ami itteni éveidben kihunyt volna vagy - mondjuk így - szünetelne?

-A leningrádi években írtam egy dalciklust orosz népi szövegekre, az eléggé hasonlít Stravinskyra. Azután eltávolodtam Stravinsky stílusától. Tiszta orosz dolgot aligha írtam mostanában. Nemrég a Rádió felvételre fogadta el *A magány éneke című* művem, s Kalmár László lektori jelentésében „nálunk, szokatlan hangvételt” emlegetett. Nem tudom, mit értek ezalatt, de bizonyára különbözik a zeném a magyar szerzőkétől.

-*Milyen szövegre írtad a művet?*

-Nem vokális, csak zenekarra van.

-*Programatikus tartalma van?*

-Programjáról csak annyit tudok mondani, hogy Szaharov akadémikus halála után, rá gondolva írtam.

-*Ha már zenekari darabnál vagyunk, kikíváncozik belőlem egy kérdés. Emlékszem, hogy mikor a Fiatal Zeneszerzők Csoportja tagjaként néha a Szovjetunióból érkezett kollégákkal találkoztunk, feltűnt, hogy ők a zenekarral nálunk sokkal jobban bánnak, nagyon jól tudnak hangszerelni, ami ránk szinte testületileg nem volt jellemző. Egyikünk-másikunk - főleg, ha film- vagy színpadi zene erre alkalmat adott számára - megtanult hangszerelni, de úgy vélem, senki sem a főiskoláról hozta magával ezt a képzettséget. Viszont aki csak jött Oroszországból, mindenki jól tudott hangszerelni. Mi ennek az oka?*

-Nem tudom, ez talán túlzás, ott is nagy különbség volt egyes zeneszerzők között. Nem érzek minőségi differenciát magyar és orosz zeneszerzők hangszerelési tudása között. De ha már erről beszélünk, megint a hangzó világra kell hivatkoznom. Ahol sok Glinka-, Rimszkij-Korszakov-, Debussy-, Ravel-, Stravinsky-, Prokofjev-zene hallható, az ember megszokja hangzásvilágukat. Egyébként Rimszkij-Korszakov azt mondta, ő nem hangszerel, hanem ír zenekarra. S azt is mondta: a rossz zenét nem lehet jól meg hangszerelni, az bármilyen ügyes orkesztrációban is gyengén fog szólni.

-*Ez igaz, de mi is hallottunk éppen elég Debussyt vagy Stravinskyt, mégsem tanultunk meg hallás után hangszerelni. Nálatok volt arra mód, hogy zenekarral kipróbáljon valaki egy hangszerelési tanulmányt? (Nem saját darabra gondolok, hanem arra, hogy hangszerelés órán zenekarra alkalmazott zongoradarabot utána el lehetett játszani zenekarral?)*

-Hangszerismeretet tanultunk, a Leningrádi Filharmonikusok második zenekarának (ugyanis kettő van) koncertmestere fél évig vonóstechnikai kurzust tartott. Hetente egyszer nagy adagot kellett vinni, én körülbelül 5-10 oldalakat hangszereltem; eléggé szorgalmas gyerek voltam mindig. Ezenkívül elemezni kellett bizonyos hangszerelési stílusokat partitúrából, és játszani azokat. Nagy figyelmet fordítottak arra, hogy tudjunk zongorázni. Amit hangszereltünk, nem játszották el, de voltak növendékkoncertek és összoroszországi fesztiválok, ahova különböző köztársaságokból jöttek a zenekarok, és saját műveinket ott bemutatták.

-Mondod: szorgalmas gyerek voltál. Ez saját kompozícióid Írására is vonatkozott és vonatkozik ma is? Magyarán: sokat dolgozol?

-Akkoriban sokkal többet írtam, mint most. Manapság kicsit nehezebben megy, mert az előkészületi munka terjedelmesebb, és mert talán ma szigorúbb vagyok magammal. Akkor könnyű volt: szorgalmas voltam, jó adottságaim voltak, könnyen ment minden. Kicsit kényeztettek is engem.

- Műveid között alig van vokális, főleg hangszerekre szánod darabjaidat. Mi ennek az oka? Nincs indíttatásod, kedved énekelt zenét írni, vagy a nyelvvel van problémád?

-De írok vokálisat, néhány éve például kantátát komponáltam Anna Ahmatova verseire, orosz szövegre. Ezzel adódtak ugyan gondok a rádióban, de végül elfogadták. Magyar szövegre is komponáltam: három kórust Juhász Gyula verseire. Otthon sok vokális zeném született, itt nehezebb, mert a magyar prozódíát nem érzem annyira. Itt viszont orosz nyelven megzenésíteni valamit nem szerencsés, mert a közönség nem fogja érteni.

-Miért? Kurtág is ír zenét orosz szövegre, s azt előadják Magyarországon éppúgy, mint Franciaországban és mindenfelé a világban. Az orosz végülis világnyelv, s talán nemcsak az a fontos egy vokális darabban, hogy minden szót mindenki értsen. Hiszen előfordul, hogy egy magyar vokális művet hallgatok Budapesten, három méterre az énekestől, s egy árva szót nem értek belőle. Hangszeres repertoárban milyen hangszer-összállítások a kedvenceid, mire írsz legszívesebben?

-Konzervatív vagyok: a megszokott együtteseket jobban szeretem, például a zongorás triót, vonósnégyest.

- Munkád során tehát úgy tapasztalod, hogy ezekre az együttesekre ma is lehet írni. Ha az ember efféle hagyományos hangszerösszetételt választ, nem ragadja el az a

múlt utánzására?

- Nem hiszem.

- Mit jelent számodra az egyéni hang, a személyes stílus?

- Minden zeneszerzőnek van kimondani akart belső érzése. Ezt szavakkal nehéz kifejezni. Az érzelmek, emóciók diktálnak. Nem biztos, hogy modernebb lesz a közlendő attól, hogy valamiféle extravagáns együttesre bízunk a mondanivalót mondjuk vonósnégyes helyett. Szerintem nem létezik modern és nem modern zene, csak jó és rossz zene. Modern zene az, amely a modern emberhez szól.

III.

HOLLÓS MÁTÉ

A MAGÁNY MEGÉNEKLŐJE: TOGOBICKIJ VIKTOR

A zene karaktere jellemző szerzőjére.

A zene karaktere egészen másféle tud lenni, mint szerzője habitusa.

Ellentmond ez a két kijelentés? Csupán látszólag. A zene motívum- és színvilága, ritmikájának izgásgasága vagy nyugalma egy töről fakad a komponista mozdulatvilágával, vérmérsékletével. Ám szelíd ember sem írhat csupa leheletfinom muzsikát, szilaj alkatú sem csupa harsányat, hiszen a kompozíció ellentétek egymásra hatásában, komplexitásában bomlik ki. Végül e sokrétűségből terem meg az alkotói személyiség gyümölcse, amelynek íze édes vagy fanyar, lírai vagy drámai.

Togobickij Viktorra a csöndes szelídség, az élhetetlenségig való visszahúzódás volt jellemző. Ha ezt „kódolta” volna hangokba, halk, lassú zene maradt volna hátra kottalapjain. Ám azok arról is tanúskodnak, mi lakozott még Togobickij lelkében. Nem letagadva, nem is elfojtva. A művész fantáziája láttató erővel képes elénk idézni olyan valóságot is, amelyet ő maga sosem látott. Egy író, aki nem hajózott még tengeren, sőt, a partján sem állt, alkalmasint igazabban tudja elénk vetíteni a háborgó víztömeget, mint egy azt gyakorta megtapasztalt, ám képzeletben szegényebb matróz.

Togobickij Viktor fantáziája és lelke igen erős. Egyénileg és nemzetileg egyaránt. Nem szeretek a lélek vonatkozásában nemzeti jellegzetességeket emlegetni, hiszen mindenütt akad mindenféle alkatú ember. De az *oroszlélek* megkülönböztethető.

Végtelen teret ölelő és a végtelen térben feloldhatatlan magányt érző. Elvágódó, de ha eltávolodik a kolosszális bölcső-anyaföldtől, csillapíthatatlan honvágyban szenvedő. Ez hallható Togobickij zenéjében is.

Ha megírta volna Gogol-egyfelvonásosát az Egy örült naplójából, az őt elemzőnek most bizonyára legkönnyebb dolga ezzel az eredendően is orosz lelkületű, szöveges zenével lenne. S noha Togobickij hagyott hátra anyanyelvén írt dalokat és kórusműveket, sőt dalai között még az Ady-megzenésítéseket is az orosz fordításra készítette, vizsgáljuk inkább hangszeres zenéjében elevenen feltáruló orosz lelkét. Ez annál érdekesebb, mint hogy megállapíthatjuk: sohasem törekszik *oroszságra*. Nem folklorizál, sőt, oroszos kolorittal sem címkézi darabjait. Zongoraművei *Sztravinszkij*, *Prokofjev*, némiképp *Szkrjabin* irányába nyújtják karjukat, de nem ragadják meg egyik mester kezét sem. Ötvözik hagyományukat, de sohasem utánozzák őket. Togobickij nem azon szerzők közé tartozik, akik valamilyen csak rájuk jellemző zeneszerzői eszköztárat, módszert alakítanak ki, s ennek teoretizálásával igényelnek maguknak önálló szigetet a halhatatlanságban. Az ő szigete a szuverén lelkiség és szellemiség, az epigonságnak még a kísértésével sem küzdés biztonsága. Írhat Prokofjevre, *Sosztakovicsra* utaló *hommage-okat*, még azok tiszteletadó fedezékében sem adja át magát a mestereket utánzó bűvöletnek. Nincs szüksége rá: *van saját hangja*. Ez a hang jellemzi említett zongoradarabjait, amelyek a hangszeren remekül játszó szerzőt mutatnak – *Epitáfiumok*, *Zongoraszonáta*, a Gyermekfüzet külön kiemelt felnőtt-darabjai, amelyek *Reflexiók orosz szerzőkre* címen jelentek meg –, ez a kamarazenéjét és zenekari kompozícióit. Togobickij Viktornak megadatott az éneklés képessége. Deklamáló dallamossága szólítja meg a hallgatót a *Vallomás* gordonkaszólójában, a *Fúvósötöst* indító oboaszólóban, a hegedűre, csellóra és zongorára írt *Trió* kezdő gesztusaiban. Motivikája *beszél*, de sohasem ágál. S mindig költészet bomlik ki belőle. A *Vallomás* üveghangjai, a *Trió* záró sóhajok ilyenek. S lám, sóhajt hányan írtak már, és hány zeneszerzőnek nem tellett többre, mint az elődök vagy társak sóhajait visszhangozni? Togobickij mindig mindenben kerüli a közhelyet, a bevált formulákat. *Kis szvitje*, amelyet fuvola vagy furulya játszhat gitárral olyan zenei mozgásformákat (táncot, indulót) tartalmaz, s olyan hangulati utalásokat (*Dumka*, *Szentimentális valcer*), amelyek szinte csábítanak a modellkövetésre. De Togobickij legfeljebb hivatkozik valamire, s arra is stílusosan, nem konkrét idézettel. Zenéje egyértelműen tonális, de nélkülöz bármiféle *neo* vagy *retro* jelleget.

Zenekari művei nagyerejű tablókat is magukban foglalnak. *Második szimfóniája* hatásosan mutatja föl a legendás orosz hangszerelés erényeit, *A magány éneke* pedig

mintegy önéletrajzi költői remeklés, amely szervesen, nagy ívben építkezik. Legerősebben itt érződik, hogy a szelíd ember, a lírikus alkotó milyen érzelmi mélységek feltárására képes: fájdalmát erős disszonanciákban énekli meg, de e disszonanciák mindig helyénvalóak, sohasem magukért valóak. A magány éneke és a Vallomás érezteti leginkább Togobickij munkásságában Dosztojevszkij szellemét.

Jelentős szerző, aki olyan szólóhegedű-művet tud írni, amely 18 percen át leköti a hallgató figyelmét. A *Szólószonáta* a hatást nem tévesztő Togobickij-kompozíciók sorába tartozik.

Pedagógiai művei már kaphatók kottában, de még felfedezésre várnak. A *Gyermekfüzeten* a kezdetektől lehet nevelkedni, az *Egy régi naplóból* és a *Hat karakterdarab* hegedűkettősei már előképzettséget igényelnek. Szándékoltnagy hagyományos nyelvezetük az újraélt tradíció lenyomata. Rövid lélegzetű, de hangszeres és kifejezésbeli tartalmat bőven hordozó mives tételeik nemcsak zongorázásra, hegedülésre, hanem a zene nyelvének értelmezésére is tanítanak.

Örvendetes, hogy Togobickij több műve felvételre került a Magyar Rádióban. CD-n eleddig csupán a *Szólószonáta* hallható Perényi Eszter tolmácsolásában, de reméljük, a közeljövő változtatást enged e helyzeten.

Magyarországra költözése után a Fialat Zeneszerzők Csoportja tagja lett. A magánakvaló fiú néma szemlélődő volt a pályán megkapaszkodni igyekvő honi kollégák között. Idővel adódtak barátai, s a szakmai köztudat egyértelmű megbecsülésének örvendett. A magányt megélő és megéneklő tragikusan rövid életű, nehéz sorsát maga is nemegyszer rontó, magyarrá fogadott örök-orosznak az utókor hozza meg a magányból való kitörést. Egyre több barátja lesz, amint zenéje terjed majd a világban. A költő, zeneköltő magányos, de költészete az emléke köré gyűjti a sokaságot.

IV.

TOGOBICKIJ VIKTORRÓL A PARLANDÓBAN KORÁBBAN MEGJELENT EMLÉKEZÉSEK

[Frideczky Katalin: Emlékezés egy zeneszerzőre \(Togobickij Viktor, 1952-1999\)](#)

(Parlando 2013/5.)

[„Minden velem történik” – Beszélgetés Frideczky Katalinnal \(Laik Eszter\) / Frideczky Katalin: Requiem](#)

(2018/7.)

V.

V.

VÁLOGATÁS TOGOBICKIJ VIKTOR YOUTUBE-N TALÁLHATÓ MŰVEIBŐL

Togobickij Viktor Szerzői Estje -B.mp4 (36:05)

0-11:00: Vallomás (cselló: Reményi Eszter)

11:30-23:50: Fúvósötös

25:07-44:30: Gyermekfüzet (zongora: Togobickij Viktor)

Sonata for Violin Solo II. Larghetto (7:42)

Perényi Eszter (hegedű)

© 1999 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Perényi Eszternek - to Eszter Perényi

Sonata per violino solo

I.

Adagio energico (♩ = cca 144)

TOGOBITSKY, Viktor
(1952 - 1999)

© Akkord Music Publishers Ltd. 2006
Printed in Hungary
All rights reserved
Photocopying is prohibited!

A-1115

Togobickij Viktor emlékkoncert

(Orosz Kulturális Központ, Budapest, 2009. 03.13.)

Scherzo harsonára és zongorára - Scherzo for Trombone and Piano (6:32)

Togobickij Viktor: Epitáfiumok zongorára (10:43)

Frideczky Katalin (zongora)

Togobickij Viktor: Ária hegedűre és zongorára (4:38)

Büki Mátyás (hegedű), Frideczky Katalin (zongora)

Togobickij Viktor: Capriccio brácsára és zongorára (8:50)

Németh Márta (brácsa), Frideczky Katalin (zongora)

Togobickij Viktor: Kis szvit fuvalára és gitárra (7:02)

Farkas Sára (fuvola), Rimaszécsi János (gitár) (a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola hallgatói)

Togobickij Viktor: Poéma két trombitára, kültre és harsonára (7:19)

Tóth Balázs, Vanyó Gábor (trombita), Fekete Péter (kürt), Ujj Tibor (harsona); (a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem hallgatói)

Trió hegedűre, csellóra és zongorára - Trio for Violin, Cello and Piano (18:20)

Előadják: Németh Márta (brácsa), Frideczky Katalin (zongora);

Togobickij Viktor: dalok (7:02)

A nyírfa - dal orosz népi szövegre; Szívek messze egymástól - Sóhajtás a hajnalban - a Lelkek a pályván c. dalciklusból; Előadják: Szűcs Katalin (szoprán), Frideczky Katalin (zongora)

Togobickij Viktor: Capriccio brácsára és zongorára (8:50)

Németh Márta (brácsa), Frideczky Katalin (zongora)

Togobickij Viktor emlékkoncert

(Nádor Terem, Budapest, 2019.03.03.)

Adagio kültre és vonósnégyesre - Adagio for Horn and String Quartet (5:51)

Szóke Zoltán (kürt), Quartetto Speranza (Horváth Ágnes - brácsa, G. Horváth László - hegedű, Szabó Tamás - hegedű, Hány Péter - cselló)

8 hegedűduó - 8 Violin Duets (13:20)

Borsos Kata és G. Horváth László (hegedű)

Rézfúvós Kvintett - Quintetto d'ottoni, Brass quintet (20:01)

Keszthelyi Bálint - trombita, Nagy Csaba - trombita, Benyus János - kürt, ifj. Bazsika József - tuba, Farkas István Péter – harsona